

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ-ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2004 ΕΤΟΣ 54ο ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 926 - ΑΘΗΝΑΙ (Τ.Κ. 106 82) ΟΔΟΣ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 (Γ' ὄροφος)

ΑΓΙΑ ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ 2004

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Διαυλείας κ. Ἀκάκιος ἐν μέσω τῶν Ἀρχιερέων προεξάρχει τῆς τελετῆς.

Ὁ ἑορτασμός τῶν Θεοφανείων εἰς τὸν λιμένα Πειραιῶς

Παρά τίς δυσμενεῖς προβλέψεις τῆς μετεωρολογικῆς ὑπηρεσίας τὴν ἡμέρα τῶν Θεοφανείων, ὁ καλὸς καιρὸς ἐπέτρεψε τὴν προσέλευσιν τῶν πιστῶν, οἱ ὅποιοι κατὰ τάς μετρήσεις τῆς ἑλληνικῆς ἀστυνομίας ἦσαν περί τούς 4.000. (Βλ. φωτ. 10-11).

Μετά τὴν θείαν λειτουργίαν καὶ τὴν ἀκολουθίαν τοῦ Μεγάλου Ἀγιασμοῦ εἰς τὸν ἱερόν ναόν Ἀγ. Φιλίππου Καμινίων Πειραιῶς, ἐσηματίσθη ἡ ἱερά πομπή πρὸς τὴν προκυμαίαν (βλ. φωτ. 1). Προεπορεύοντο τὰ ἱερά λάβαρα, τὰ ἐξαπτέρυγα καὶ αἱ σημαῖαι τῶν ἱερῶν ναῶν (βλ. φωτ. 2). Νέοι καὶ νεάνιδες ἐνδεδυμένοι μέ τάς παραδοσιακὰς ἐνδυμασίας (βλ. φωτ. 3-4 καὶ 13) ὁ χορὸς τῶν Μοναχῶν, τῶν ἱεροψαλτῶν ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Πρωτοψάλτου Ἀθανασίου Ἰωαννίδη (βλ. φωτ. 7), τῶν ἱερέων, Ἀρχιερέων καὶ τέλος τὸ ποῖμνιον. Κατὰ τὴν πορείαν τῆς λιτανευτικῆς πομπῆς ἐπαιάνιζαν αἱ φιλαρμονικαὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ἀστυνομίας, τοῦ Δήμου Σαλαμίνος καὶ τοῦ Δήμου Κερατσινίου (βλ. φωτ. 5-6), ἐνῶ εἰς τὸν χώρον πλησίον τῆς ἐξέδρας παρατεταγμένη, ἀπέδωσε τιμὴ ἡ φιλαρμονικὴ τοῦ Λιμενικοῦ Σώματος.

Εἰς τὴν ἐξέδραν τὴν λιτανεῖαν ὑπεδέχθησαν οἱ Σεβ. Ἀρχιερεῖς Ἀττικῆς καὶ Διαυλείας κ. Ἀκάκιος καὶ Χίου κ. Στέφανος, ἐνῶ τὴν λιτανευτικὴν πομπὴν συνόδευον οἱ Ἀρχιερεῖς Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ. Γερόντιος, Εὐρίπου κ. Ἰουστίνος, Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος, Χριστιανουπόλεως κ. Γρηγόριος καὶ Μαραθῶνος κ. Φώτιος (βλ. φωτ. 8-9).

Τῆς τελετῆς τῆς καταδύσεως τοῦ Τιμ. Σταυροῦ προΐστατο ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς κ. Διαυλείας κ. Ἀκάκιος, ἐνῶ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πειραιῶς κ. Γερόντιος ἀνέγνωσε μῆνυμα τοῦ ἀσθενοῦντος Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομου (βλ. ἐπομένην σελίδα).

Τὸν Τίμιον Σταυρόν ἀνέσυρεν ἐκ τῶν ὑδάτων εἷς ἐκ τῶν ἐννέα νέων, οἱ ὅποιοι ἔρριψαν ἑαυτοὺς εἰς τὰ παγωμένα πειραϊκὰ ὕδατα (βλ. φωτ. 12).

Τό μήνυμα τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου

«Εὐφραίνεσθαι οὐρανοὶ καὶ ἀγαλλιᾶσθαι ἡ γῆ· ῥη-
ξάτωσαν τὰ ὄρη εὐφροσύνην· ὅτι ἠλέησεν ὁ Θεὸς τὸν
λαόν Αὐτοῦ»

(Ἦσ. μθ' 3)

Ἀγία καὶ Ἱερά Σύνοδος.

Θεοφιλές Ἱερατεῖον.

Ἀξιότιμοι Κύριοι ἐκπρόσωποι τῆς πολιτείας.

Λαεὶ τοῦ Κυρίου περιούσιε καὶ Θεοτίμητε:

Α'πευθύνομεν χαιρετισμόν ἀγάπης ἐόρτιον μετὰ
πατρικῶν εὐχῶν καὶ συναφῶν προσρήσεων τῆς
ἀγίας ἡμέρας. Συμπαρευρισκόμεθα νοερῶς καὶ συμ-
μετέχομεν τῆς χαρᾶς τῆς αἰδεσίμου ταύτης ἐορτῆς
τοῦ καθαγιασμοῦ τῶν ὑδάτων, συναπεκδεχόμενοι
τὴν χάριν καὶ εὐλογίαν τοῦ οὐρανοῦ ἐν τῇ παρούσῃ
εὐσήμεν ἡμέρᾳ.

Ὁ προαιώνιος Λόγος τοῦ Θεοῦ καὶ Θεὸς Κύριος
Ἰησοῦς Χριστὸς καταδέχεται τὸν βαπτισμόν ὑπὸ
τοῦ Ἰωάννου εἰς τὸν Ἰορδάνην, μεταξύ τῶν ἀμαρ-
τωλῶν ὁ ἀναμάρτητος, διὰ νὰ καθαγιάσῃ τὸ μυ-
στήριον τοῦ θείου βαπτίσματος καὶ διανοίξῃ τὴν
εἰσοδὸν μας εἰς τὴν οὐράνιον Βασιλείαν Του.

Πέραν αὐτοῦ ἡ μεγαλειότης τῆς ἐορτῆς ἀποφαί-
νεται καὶ εἰς τὸ θεμελιῶδες δόγμα τῆς πίστεως περὶ
Ἀγίας Τριάδος, φανερωθείσης εἰς τὸν κόσμον ἐξ
οὐρανοῦ ἐν τῷ Ἰορδάνῃ.

Εἰς τοιαῦτα ὑπερφυῆ θαυμάσια ὥφειλε ὁ Χρι-
στιανικὸς κόσμος νὰ ἐγκαυχᾶται καὶ εὐαρεστῇ τὸν
Θεὸν ὑπήκοος εἰς τὸν νόμον τῶν ἐντολῶν τοῦ Χρι-
στοῦ. Ἀντ' αὐτῶν ὅμως, ὑπετάγη εἰς τὸν κοσμο-
κράτορα διάβολον ἐκτραπείς εἰς βίον ἀμαρτωλὸν
καὶ εἰς αἱρέσεις, ἐξισούμενος πρὸς τὰ ἀλλόφυλα
ἔθνη ἀχαρίστως πρὸς τὸν εὐεργέτην Θεόν. Ἀλλ'
ἡμεῖς, ὦ φιλέορτοι καὶ φιλόχριστοι, ἅς τιμήσωμεν
τὸ μέγα δῶρημα τῆς ἐορτῆς μας θεαρέστως μετὰ
τῶν Ὁρθοδόξων τῆς ὑψηλίου, τῶν σήμερον ἐπιτε-
λούντων τὴν ἐορτὴν τῶν Θεοφανείων, διὰ πίστεως
ἀκραιφνῶς ὀρθοδόξου καὶ ζωῆς ἐναρέτου, ἵνα ὡς
διὰ τῶν δύο τούτων νοητῶν πτερύγων ὑψωθῶμεν
ἐκ τῆς γῆινης ἀμαρτίας εἰς οὐράνιον, ἀγγελικὴν
ζωὴν καὶ ἀξιωθῶμεν τῆς ποθητῆς σωτηρίας.

Σύν τούτοις εὐχὰς ἐγκαρδίους ἀπευθύνομεν διὰ
τὸν νέον ἐνιαυτὸν τῆς χρηστότητος τοῦ Θεοῦ 2004,
ὅπως ἐν ὑγείᾳ καὶ εἰρήνῃ τῆς ἀπὸ Θεοῦ καὶ ἐν ἔργοις
ἀγάπης, διανύσωμεν χαίροντες.

Μετὰ τῆς ἐν Χριστῷ ἀγάπης καὶ πολλῶν διαπύ-
ρων εὐχῶν.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος
† Ὁ Ἀθηνῶν Χρυσόστομος

9

10

11

12

Τὴν ἐκδήλωσιν ἐτίμησον διὰ τῆς παρουσίας
τους οἱ:

Βασίλειος Μπένος, Πρύτανης Πανεπιστημίου Πειραιῶς
Καλός Γεώργιος (νῦν ὑφυπουργὸς Παιδείας καὶ Θρη-
σκευμάτων)

Μελάς Παναγιώτης, Βουλευτῆς

Νιώτης Γρηγόριος, Βουλευτῆς

Λιτζέρης Δημήτριος, Βουλευτῆς

Κρητικός Παναγιώτης, Βουλευτῆς

Διαμαντίδης Ἰωάννης, Βουλευτῆς

Νεράντζης Ἀναστάσιος, Βουλευτῆς

Τραγάκης Ἰωάννης, πρ. Βουλευτῆς

Ἀράπης Ἰωάννης, πρ. Βουλευτῆς

Βουγιουκλάκης Ἡλίας, πρ. Βουλευτῆς

Μαρωνίτης Ἰωάννης, Ἀντινομάρχης

Βρεττάκος Δρακούλης, Ἀντινομάρχης, Ἀντιπρόεδρος
Νομαρχ. Συμβ. Πειραιῶς

Φραγκούλη Τζοβάννα, Νομαρχ. Σύμβουλος

Μπεθάνης Παναγιώτης, Δήμαρχος Ἐρυθρῶν

Ρούσης Παναγιώτης, Δήμαρχος Βιλλίων

Μανωλάκος Κυριάκος, Ἀντιδήμαρχος Πειραιῶς

Καλογερογιάννης Παναγιώτης, Ἀντιδήμαρχος Πει-
ραιῶς

Ἀγγελόπουλος Παναγιώτης, Ἀντιδήμαρχος Πειραιῶς

Σιγανάκος Κυριάκος, Ἀντιδήμαρχος Πειραιῶς

Ζηλάκου Γιάννα, Πολιτευτῆς

Σαβδόπουλος Γεώργιος, Πολιτευτῆς

Δούκας Πέτρος, Πολιτευτῆς

Λασκαρίδου Δέσποινα, Πολιτευτῆς

Ζαφείρα Ζαχαρούλα, Πολιτευτῆς

Παπακωστόπουλος Γεράσιμος, Πολιτευτῆς

Εὔστρατιάδης Ἄρης, Πολιτευτῆς

Μπεγνή Τίνα, Πολιτευτῆς

Ζώη Βάνα, Πολιτευτῆς

Καίρη Ράνια, Πολιτευτῆς

Πατρινός Σπυρίδων, Πολιτευτῆς

Κλεφτάκης Χρήστος, Πρόεδρος Κοινότητος Ροδοπόλεως

Μπούτση Ἀθηνᾶ, Ἀντιπρόεδρος Ὁμίλου Οὐνέσκο

13

‘Ο έορτασμός τῶν Θεοφανείων εἰς τήν Θεσσαλονίκην

Λαμπρός ἦτο καί ὁ έορτασμός τῶν Θεοφανείων εἰς Θεσσαλονίκην, ὅπου προεξήρχε ὁ Σεβ. Θεσ/νίκης κ. Μάξιμος

‘Ο έορτασμός τῶν Θεοφανείων εἰς τόν Βόλον

Εἰς τόν έορτασμόν τῶν Θεοφανείων εἰς τόν Βόλον προέστησαν οἱ έφημέριοι Βόλου καί Κατερίνης π. Δημήτριος καί π. Έλευθέριος.

‘Ο έορτασμός τῶν Θεοφανείων εἰς τήν Νέαν ‘Υόρκην

‘Ο Σεβ. Μητροπολίτης ‘Αμερικῆς κ. Παῦλος καί ὁ Θεοφίλ. Έπίσκοπος Θεουπόλεως κ. Χριστόδουλος προέστησαν τοῦ έορτασμοῦ ἐν Νέα ‘Υόρκη. Παρά τό πολικόν ψῦχος 11 ἄνδρες έρίφθησαν εἰς τά ὕδατα τοῦ East River.

Ἀφιέρωμα εἰς μνήμην τῆς ἀλώσεως τῆς Κων/πόλεως ἀπό τούς Φράγκους

Ἐλεγον οἱ ἀρχαῖοι ἡμῶν πρόγονοι: «ὄλβιος ὅστις τῆς ἱστορίας ἔσχεν μάθησιν» δηλαδή εἶναι εὐτυχής ὅποιος γνωρίζει τήν ἱστορίαν, διότι ἡ ἱστορική μνήμη δίδει εἰς τόν ἄνθρωπον τά ἀναγκαῖα στοιχεῖα διά τήν ἀσφαλῆ χάραξιν τῆς μελλοντικῆς του πορείας. Διδασκόμεθα ἀπό τήν ἱστορίαν, νά μιμούμεθα τά σπουδαῖα κατορθώματα τῶν παλαιότερων καί νά ἀποφεύγωμεν τά σφάλματά των.

Εἰς τήν ἀποτροπήν τῆς λήθης ἀποσκοπεῖ καί ἡ παροῦσα ἀφιέρωσις τοῦ ἡμεροδεῖκτου τῆς Ἐκκλησίας μας διά τό 2004 εἰς τήν ἄλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀπό τούς Φράγκους τό 1204. Ὁκτακόσια ἔτη συμπληροῦνται ἀπό τήν ἀποφράδα ἐκείνην ἡμέραν τῆς ἐπιδρομῆς τῶν βαρβάρων τῆς δύσεως κατὰ τῆς «**βασιλίδος τῶν πόλεων**» καί Νέας Ρώμης, τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Τό γεγονός τοῦτο εἶχεν ὀλεθρίους συνεπειάς διά τό γένος ἡμῶν. Ἡ ἀνατολική Ρωμαϊκή Αὐτοκρατορία διεσπάρθη εἰς μικροσκοπικά κρατίδια, λατινικά καί

ἑλληνικά. Τά λατινοκρατούμενα μέρη τῆς πατρίδος μας διεμοιράσθησαν εἰς Φράγκους ἡγεμόνας, οἱ ὅποιοι ἐφήρμοσαν τό φεουδαρχικόν σύστημα διοικήσεως, δυναστεύοντες τούς προγόνους ἡμῶν οὐ μόνον ὑλικῶς, ἀλλά καί πνευματικῶς, προσπαθοῦντες νά ἐπιβάλουν τόν λατινισμόν εἰς αὐτούς. Τότε ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἀνέδειξεν πάλιν νέους μάρτυρας καί ὁμολογητάς. Ἐλάχιστοι ἦσαν οἱ ἐξωμόται, οἱ ὅποιοι ἠρνήθησαν τήν Ὁρθοδοξίαν. Ἡ πατρίς ἡμῶν ἐλαφυραγωγήθη. Σκεύη πολύτιμα, ἔργα τέχνης καί βιβλία, ὅσα ἡ μαγία τῶν βαρβάρων δέν κατέστρεψεν, μετεφέρθησαν εἰς τά δυτικοευρωπαϊκά κράτη. Μέχρι σήμερον ἡ Βενετία κοσμεῖται διά τῶν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως λαφύρων (βλέπε φωτ. σελ. 9). Τό δέ κυριώτερον παρόλον ὅτι ἡ Κωνσταντινούπολις ἀνεκτήθη τό 1261, ἡ Αὐτοκρατορία δέν ἠδυνήθη νά ἀνασυσταθῇ, εἰμή μό-

νον κατ' ὄνομα. Ἀλλά καί αὐτό τό μικρόν κράτος μέ πρωτεύουσαν τήν Κωνσταντινούπολιν τό ὅποιον συνεστήθη, ἀποδυναμωμένον ἀπό τούς πολέμους μέ τούς Φράγκους (ἀλλά καί Ἑλληνας) ἡγεμόνας τῶν διαφόρων περιοχῶν τῆς πάλαι ποτέ Αὐτοκρατορίας μας, ἔπεσεν ἡρωϊκῶς μαχόμενον τούς βαρβάρους τῆς Ἀνατολῆς Τούρκους 200 ἔτη ἀργότερον.

Τό ἔγκλημα τῶν Σταυροφόρων ἐπιδρομῶν ἦτο μέγα. Ἐχαράχθη ἐπάνω εἰς τήν μνήμην τοῦ λαοῦ μας καί τοῦτο τό γνωρίζουν καί εἰς τήν Δύσιν. Διά τοῦτο, ὅταν τόν Μάϊον τοῦ 2001, ὁ πνευματικός ἡγέτης τῆς Φραγκικῆς Δύσεως πάπας Ἰωάννης Παῦλος Β', ἐπεσκέφθη τάς Ἀθήνας, προέβη εἰς μίαν παραπλανητική κίνησιν: συμπεριέλαβεν εἰς

τό (προσυμπεφωνημένον) κείμενον τῆς ὁμιλίας, τήν ὁποίαν ἐξεφώνησεν εἰς τήν Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀθηνῶν τῆς κρατούσης ἐκκλησίας, ἔκφρασιν ἡ ὁποία ἤμπορουσε νά ἐκληφθῇ ὡς διατύπωσις συγγνώμης διά τό ἔγκλημα τῆς ἀλώσεως τοῦ 1204. Μόλις ὁ πάπας ἔφθασε

εἰς τό προσυμφωνηθέν σημεῖον, ἀμέσως ὁ κ. Χριστόδουλος Παρασκευαΐδης ἐξέσπασεν «αὐθορμήτως» εἰς χειροκροτήματα, συμπαρασύρας εἰς αὐτό καί τούς ἀκολουθοῦς του. Τό γεγονός τοῦτο προεβλήθη ὑπό τῶν μέσων ἐνημερώσεως ὡς «ἡ συγγνώμη τοῦ πάπα» καί διεφημίσθη ὁ λόγος τοῦτος ἄχρι τῆς σήμερον!

Ἦτο ὅμως ἔκφρασις συγγνώμης; Ἄς ἴδωμεν τήν ἀκριβῆ ἔκφρασιν, ὅπως τήν περιγράφει ὁ τύπος τῆς ἡμέρας ἐκείνης: «Γιὰ ὅλες τίς παρελθούσες καί παρούσες περιστάσεις ὅπου **τά τέκνα** τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας ἀμάρτησαν μέ πράξεις καί παραλείψεις κατὰ τῶν ὀρθοδόξων ἀδελφῶν τους, ὁ Κύριος ἅς μᾶς χορηγήσει τήν συγχώρεση πού τοῦ ζητοῦμε... Ἀναλογίζομαι τήν δραματική ἄλωση τῆς αὐτοκρατορικῆς πόλεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἡ ὁποία ἀπό τόσο μακροῦς χρόνους ἦταν ὁ προμαχῶνας τῆς Χριστια-

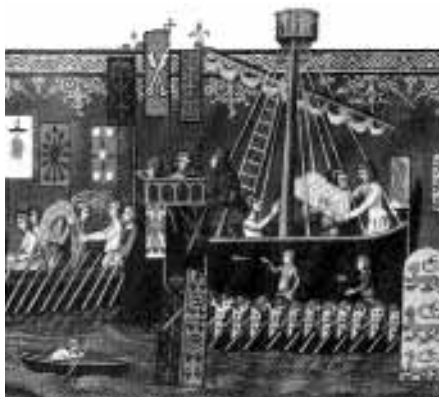
νοσύνης στην Ἀνατολή. Εἶναι τραγικό ὅτι οἱ ἐπιδρομεῖς, ξεκινώντας γιὰ νὰ ἐξασφαλίσουν τὴν ἐλεύθερη πρόσβαση τῶν χριστιανῶν στοὺς Ἀγίους Τόπους, ἐστράφησαν κατὰ τῶν ἀδελφῶν τους ἐν τῇ πίστει» («Τό Βῆμα» 5-5-2001, σελ. 12). Ἡ προσεκτικὴ ἀνάγνωσις τῆς ἐκφράσεως τοῦ πάπα, ἀποδεικνύει, ὅτι δέν ἦτο αἵτησις συγγνώμης. Ἦτο μία, πανηγυρικῶ τῷ τρόπῳ, **ἐκδοσις συγχωροχαρτίου**. Ἐδῶκε ὁ πάπας ἄφεσιν ἁμαρτιῶν εἰς τὰ τέκνα τῆς παπικῆς ἐκκλησίας τὰ ὁποῖα ἐγκλημάτισαν μέ πράξεις ἢ παραλείψεις κατὰ τῶν ὀρθοδόξων ἀδελφῶν τους, ζητῶν ἀπὸ τὸν Θεὸν νὰ συγχωρήσῃ αὐτοὺς! Οὐδεμία ἀναφορά διὰ τὰς εὐθύνas τῶν προκατόχων του.

Ἀς ἴδωμεν ὅμως πῶς ἐξεκίνησαν οἱ Σταυροφόροι τὴν Δ' Σταυροφορίαν καὶ τὴν ἐξέλιξιν αὐτῆς καὶ τὸ κυριώτερον: ἦτο ὁ πάπας τῆς ἐποχῆς ἄμοιρος εὐθυνῶν;

Ὁ Πάπας Ἰννοκέντιος ὁ Γ'

Ὁ Ἰννοκέντιος ἐγίνε Πάπας τῆς Ρώμης τὸ 1198. Ἦδη ἡ παποσύνη εἶχε μεγάλην δύναμιν. Ὅμως ἐπὶ τῆς ἐποχῆς του ἀπέκτησε ἀκόμη μεγαλυτέραν. Ἐπιθυμοῦσε νὰ ἀσκήσῃ αὐτὸ πού ὠριζε ὡς «plenitudo potestatis» («πληρότητα ἐξουσίας») δηλαδὴ τὴν θεόδοτη (ὑποτίθεται) παγκόσμιον ἡγεμονία τοῦ πάπα. Διεκήρυξεν ὅτι «ὁ πάπας ἵσταται μεταξύ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, ὑπὲρ ἅντων τῶν Βασιλέων» καὶ ὅτι ὅπου ἐχρειάζετο νὰ προωθήσῃ τὸν Χριστιανισμόν ἢ νὰ ἐξαλείψῃ τὴν ἁμαρτίαν, ἡ δρᾶσις του ἦτο δικαιολογημένη.

Διεκήρυξεν ὅτι ἐπεθύμει νὰ ἐπιβάλλῃ τὴν εἰρήνην (!) εἰς ὅλον τὸν χριστιανικόν κόσμον. Δέν ἐδίστασεν ὅμως νὰ προσφύγῃ ἀκόμα καὶ εἰς πόλεμον διὰ νὰ ἐξυπηρετήσῃ τὰ παπικὰ συμφέροντα. Τοιουτοτρόπως, ὅταν κάποτε προσεβλήθη ἀπὸ τὸν Βασιλέα τῆς Ἀγγλίας παρώτρυνε τὸν Γάλλον Μονάρχην **Φίλιππον Β'** νὰ εἰσβάλῃ εἰς τὸ βασίλειον τοῦ δυστρόπου γείτονός του. Ὁ **Ἰννοκέντιος** κατάρθωσεν νὰ ὑποχρεώσῃ τοὺς Βασιλεῖς τῆς Σικελίας, τῆς Ἀραγωνίας, τῆς Οὐγγαρίας καὶ τῆς Ἀγγλίας νὰ ἀναγνωρίσουν, ὅτι τὰ βασίλειά των ἦσαν τιμάρια τοῦ Πάπα, ἐνῶ ἦλθεν εἰς ἀντίθεσιν μέ τοὺς Γερμανοὺς Βασιλεῖς.

Ἡ ἐπιβίβασις τῶν ἵπποτῶν διὰ τὴν Σταυροφορίαν.

Λιθογραφία τοῦ Ρεγκαμέ (1814-1878).

(Μουσεῖο Λούβρου, Παρίσι)

Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ Ἰννοκεντίου ἡ παποσύνη ἔφθασε εἰς τὸ ἀπόγειον τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας καὶ τοῦ κύρους της. Πολλοὶ πιστοὶ τῆς Δύσεως τότε δυσανασχέτουν ἀπὸ τὴν συμπεριφορὰν τοῦ πάπα ὡς κοσμικοῦ μονάρχου. Ἐνεφανίσθησαν τότε καὶ σατιρικά κείμενα εἰς τὰ ὁποῖα ἀνωνύμως καυτηρίαζαν τὰς αὐθαιρεσίας τοῦ Πάπα, ὅπως τὸ «Κατὰ Ἀγιον Χρῆμα Εὐαγγέλιον» ὅπου προσετέθη καὶ ὁ μακαρισμός: «μακάριοι οἱ πλούσιοι, διότι εἰς αὐτοὺς ἀνήκει ἡ αὐλή τῆς Ρώμης».

Ὁ Αὐτοκράτωρ Ἀλέξιος Γ' Ἀγγελος

Ἐσωτερικαὶ διαμάχαι εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Ρωμαϊκὴν Αὐτοκρατορίαν προεκάλουν συνεχεῖς ἐκθρονίσεις Αὐτοκρατόρων. Εἰς μίαν ἐπανάστασιν τὸ ἔτος 1195, ὁ Αὐτοκράτωρ **Ἰσαάκιος Β' Ἀγγελος** ἀνετράπη ἀπὸ τὸν ἴδιον αὐτοῦ ἀδελφόν **Ἀλέξιον Ἀγγελον**. Ὁ Ἀλέξιος ἐτύφλωσεν τὸν ἀδελφόν του καὶ τὸν ἐνέκλεισεν εἰς Μοναστήριον, ἀνεκηρύχθη δέ Αὐτοκράτωρ γνωστός ὡς **Ἀλέξιος Γ' Ἀγγελος**. Ἐπίσης ὁ Ἀλέξιος ὁ Γ' ἐφυλάκισεν τὸν υἱόν τοῦ Ἰσαακίου Β', **Ἀλέξιον** καὶ ἐκεῖνον ὀνομαζόμενον.

Ὁ νέος Αὐτοκράτωρ **Ἀλέξιος Γ'** ἠθέλησε νὰ ἐκμεταλλευθῇ τὴν διαμάχην τοῦ πάπα Ἰννοκεντίου Γ' πρὸς τὸν Γερμανόν Βασιλέα **Ἑρρίκον ΣΤ'** Φίλιππον Σουηβόν καὶ εἰς ἐπιστολὴν του πρὸς τὸν Πάπαν ἔγραφεν, ὅτι ὡς οἰκουμενικαὶ δυνάμεις, ἡ Ρωμαϊκὴ Ἐκκλησία καὶ ἡ Αὐτοκρατορία τῶν διαδόχων τοῦ Ἰουστινιανοῦ ὠφείλαν νὰ ἐνώσουν τὰς δυνάμεις των κατὰ τοῦ κοινοῦ ἀντιπάλου των Γερμανοῦ Βασιλέως.

Ὁ Ἰννοκέντιος ἔθεσε τὸ θέμα εὐθύς τῆς «ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν» καὶ ἠπεῖλει τὸν Ἀλέξιον ὅτι, εἰς περίπτωσιν ἀντιστάσεως τοῦ Ἀλεξίου εἰς τὴν «ἐνωσιν», θὰ ὑπεστήριζε τὸν Γερμανόν Βασιλέα διὰ νὰ διεκδικήσῃ τὰ δικαιώματά του ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς Κωνσταντινουπόλεως (ὁ Φίλιππος Σουηβός εἶχε νυμφευθῇ τὴν θυγατέρα τοῦ ἐκθρονισθέντος **Ἰσαακίου Β'**). Ὁ Ἀλέξιος ἀνταπήντησεν ὅτι ἡ αὐτοκρατορικὴ ἐξουσία εἶναι ἀνωτέρα τῆς παπικῆς μέ ἀποτέλεσμα νὰ ἐξοργισθῇ ὁ **Ἰννοκέντιος**!

Ἡ ὀργάνωσις τῆς Δ' Σταυροφορίας

Ὁ Ἰννοκέντιος ἐνῶ συνωμίλει μετὰ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐπεδόθη εἰς τὴν διοργάνωσιν μίας γενικῆς Σταυροφορίας κατὰ τῶν Μουσουλμάνων, οἱ ὅποιοι εἶχον ἀνακαταλάβει τοὺς Ἁγίους Τόπους. Στόχος τῆς Σταυροφορίας (φανερὸς τουλάχιστον) ἦτο ἀρχικῶς ἡ Αἴγυπτος, ἡ ὁποία ἦτο τὸ κέντρον τῶν μωαμεθανῶν κατακτητῶν τῆς Παλαιστίνης. Φράγκοι ἡγεμόνες ἀπὸ τὴν Γαλλίαν, Φλάνδραν, Ἀγγλίαν, Γερμανίαν καὶ Σικελίαν, μέτὰ στρατεύματά των συνεκεντρώθησαν εἰς Βενετίαν, ἡ ὁποία ἀνέλαβεν ἔναντι ἀμοιβῆς νὰ διεκπεραιώσῃ τοὺς Σταυροφόρους εἰς Αἴγυπτον. Ὁ Δόγης τῆς Βενετίας **Δάνδολος** ἤθελε τὴν καταβολὴν ὀλοκλήρου τοῦ χρηματικοῦ ποσοῦ πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἐκστρατείας. Οἱ Σταυροφόροι μὴ ἔχοντες τὰ ἀναγκαῖα χρήματα ἐδέχθησαν τὴν πρότασιν τοῦ **Δανδόλου** νὰ βοηθήσουν τοὺς Βενετούς εἰς τὴν κατάληψιν τῆς Δαλματικῆς πόλεως **Ζάρας**. Ἡ Ζάρα εἶχεν ἀποσπασθῇ ἀπὸ τὴν Βενετίαν διὰ νὰ προσαρτηθῇ εἰς τὴν Οὐγγαρίαν. Ἄν καὶ ὁ Βασιλεὺς τῆς Οὐγγαρίας μετεἶχε τῆς Σταυροφορίας καὶ τινὲς ἐκ τῶν Σταυροφόρων ἦσαν ἐκ τῆς Ζάρας, οἱ λοιποὶ Σταυροφόροι προέβησαν εἰς τὴν κατάληψιν τῆς πόλεως διὰ λογαριασμόν τῶν Βενετῶν ἀποκαλύπτοντες τοιοῦτοτρόπως τὸ ἠθικόν των ποιόν.

Ἡ ἐκτροπὴ τῆς Σταυροφορίας

Εἰς τὴν Ζάραν τῆς Δαλματίας κατέφθασεν ὁ νεαρὸς **Ἀλέξιος ᾽Αγγελος** υἱὸς τοῦ ἐκθρονισθέντος Αὐτοκράτορος Ἰσαακίου **Β' Ἀγγέλου**, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἐν τῷ μεταξύ δραπετεύσει ἐκ τῆς φυλακῆς. Ἀρχικῶς προσέφυγεν πρὸς τὸν σύζυγον τῆς ἀδελφῆς του Εἰρήνης, Βασιλέα **Φίλιππον τὸν Σουηβόν**. Ἐκεῖνος εὕρισκόμενος εἰς ἐμφύλιον διαμάχην μέ τὸν **᾽Οθωνα Μπρούνσουικ** δέν ἦτο θέσιν νὰ τὸν βοηθήσῃ εἰς τὴν ἀνάκτησιν τοῦ θρόνου καὶ τὸν παρέπεμψεν εἰς

τοὺς Σταυροφόρους. Ἐγίναν ὅλοι αἱ ἀναγκαῖαι συνεννοήσεις καὶ ἤδη πρὸ τῆς ἀφίξεως τοῦ Ἀλεξίου εἰς Ζάραν εἶχε ἐπέλθει ἡ συμφωνία διὰ τὴν ἐκτροπὴν τῆς πορείας τῆς Σταυροφορίας ἀπὸ τὸν ἀρχικόν της προορισμόν καὶ ἀντὶ τῆς Αἰγύπτου νὰ κατευθυνθῇ εἰς Κωνσταντινούπολιν.

Ὁ Ἀλέξιος ᾽Αγγελος ὑπεσχέθη τεράστια χρηματικά ποσὰ εἰς τοὺς Σταυροφόρους καὶ στρατιωτικὴν βοήθειαν διὰ τὴν ἐξακολούθησιν τοῦ πολέμου κατὰ τῶν μωαμεθανῶν. Εἰς τὸν Πάπαν ἔταξεν τὴν ὑποταγὴν τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας εἰς αὐτόν. Εἰς τοὺς Βενετούς θὰ παρέδιδε τὸ μονοπώλιον τοῦ ἐμπορίου εἰς τὴν Ἀνατολήν. Ὁ Ἀλέξιος ᾽Αγγελος, διὰ νὰ γίνῃ Αὐτοκράτωρ εἰς τὴν θέσιν

*Ἡ ἄλωσις τῆς Κωνσταντινουπόλεως
ἀπὸ τοὺς λατίνους Πίνακας τοῦ Τιντορέττο.
(«Χρονικὸν τῆς ἀνθρωπότητος» Ἐκδόσεις «Δομικὴ»)*

τοῦ ὁμωνύμου θεοῦ του, ἐπώλησεν τὰ πάντα εἰς τοὺς Φράγκους. Ὁ **πάπας** ἀπέστειλεν εἰς τοὺς Σταυροφόρους ἐπιστολὴν εἰς τὴν ὁποίαν παρέρθει, ὅτι εἰς Κωνσταντινούπολιν πράγματι ἐγένοντο ἔνοχοι βαρυτάτων κατὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Θεοῦ ἐγκλημάτων, ὅτι οἱ Ἕλληνες ἡρνοῦντο πεισμώνως νὰ ἀναγνωρίσουν τὴν κυριαρχίαν τῆς Ρώμης καὶ ὅτι ὁ Αὐτοκράτωρ Ἀλέξιος Γ' διέπραξεν τὰς δεινότερας

βιαιοπραγίας κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ νομίμου κυρίου τοῦ θρόνου. «Ἀλλὰ», προσέθετεν «ἔργον ὑμῶν δέν εἶναι νὰ τιμωρήσετε τὰς ἀμαρτίας ταύτας». Ὅπως ἀναφέρει ὁ Ἱστορικός Παπαρηγόπουλος, «ὁ **Δάνδολος** καὶ ὁ **Βονιφάτιος** ἐννόησαν κάλιστα τί ἐσήμαινον ἀληθῶς αἱ ποικίλαι αὐταὶ τῶν λόγων τοῦ Ἰννοκεντίου ἀντιφάσεις. Ἀφοῦ οὐ μόνον ὁ Ἀλέξιος, ἀλλ' ἅπαντες οἱ Βυζαντινοὶ ἦσαν ἄξιοι τιμωρίας καὶ ἡ τιμωρία αὐτῶν δέν ἦτο δυνατόν νὰ λογισθῇ ὡς ἀμάρτημα, προέβησαν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν βουλευμάτων αὐτῶν. Οἱ τὰναντία φρονοῦντες Σταυροφόροι, ἐγκαταλείποντες τὴν ἐπιχείρησιν, ἀπῆλθον εἰς τὰ ἴδια».

Οἱ Σταυροφόροι εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν

Τὸν Ἰούνιον τοῦ 1203 οἱ Σταυροφόροι ἔφθασαν πρὸ τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ὁ Γάλλος ἱστορι-

κός Γοδεφρείδος Βιλλεαρδουίνος περιγράφει τās πρώτας έντυπώσεις του: «Δέν ήτο δυνατόν είς όσους δέν είχον ίδη πρίν τήν Κωνσταντινούπολιν νά φαντασθούν, ότι ύπήρχεν είς τόν κόσμον τοσοῦτον όχυρά πόλις. Είδον τά ύψηλά τείχη, τούς ίσχυρούς πύργους οί όποίοι τήν περιέβαλλον, τά θαυμάσια ανάκτορα, τās εύμεγέθεις έκκλησίας, τών όποίων ό άριθμός θά ήταν άπίστευτος είς όσους δέν τās έβλεπον ίδίους όμμασιν καί έν γένει τό μήκος καί τό πλάτος αύτής άπεδείκνυν, ότι ήτο όντως ή Βασιλεύουσα».

Οί Σταυροφόροι πολιορκήσαν τήν Κωνσταντινούπολιν. Ήρχισαν τās έπιθέσεις άλλ' άπεκρούοντο έπιτυχώς. Είς μίαν έπίθεσιν διά νά καλύψουν τήν ύποχώρησίν των πυρπόλησαν τās οίκίας. Ή Κωνσταντινούπολις ήδύνατο νά άνθέξη είς τήν πολιορκίαν, πλην ό 'Αλέξιος Γ' δειλιάσας άπέδρασεν έκ τής Βασιλευούσης λάθρα λαμβάνων μετ' αύτοῦ τό θησαυροφυλάκιον...

Οί άξιωματοῦχοι τής Αὐτοκρατορίας, μόλις διεπίστωσαν τήν φυγήν τοῦ άναξίου 'Αλεξίου Γ', άπελευθέρωσαν έκ τής φυλακής τόν τυφλόν 'Ισαάκιον Β' καί είδοποίησαν τόν υιόν αύτοῦ 'Αλέξιον καί τούς Λατίνους. Οί Λατίνοι παρέμειναν στρατοπεδευμένοι έξω τής πόλεως ένῶ ό 'Αλέξιος είσήλθεν είς Κωνσταντινούπολιν καί έστέφθη Αὐτοκράτωρ τήν 1ην Αὐγούστου 1203. Ό στόχος είχε έπιτευχθῆ. Τώρα έπρεπε ό Αὐτοκράτωρ πλέον 'Αλέξιος Δ' 'Αγγελος νά άποδώση είς τούς Λατίνους όσα είχε ύποσχεθῆ. Όμως «οὐκ άν λάβης παρά τοῦ μή έχοντος». Ό νέος Αὐτοκράτωρ άδειασε τό δημόσιον ταμεϊόν τής Αὐτοκρατορίας άπ' ό,τι είχε άπομείνει καί κατέβαλε έν μικρόν μόνον μέρος τών όφειλομένων είς τούς Σταυροφόρους. Είπεν είς αύτούς νά αναμένουν ως τόν Μάρτιον τοῦ 1204, όπόταν μέ τās είσπράξεις τών φόρων ήθελε τούς πληρώσει.

Ή άλλωσις τῆς Κωνσταντινουπόλεως

Ή μακροχρόνιος παραμονή τών Σταυροφόρων προεκάλεσε τήν δυσaréσκειαν τών ύπηκόων του, οί όποίοι έπανεστάτησαν καί τήν νύκτα 28 πρός 29 'Ιανουαρίου τόν έξεθρόνισαν, αναβιβάσαντες είς τόν θρόνον τόν συγγενῆ του 'Αλέξιον Δούκαν τόν έπονομαζόμενον Μούρτζουφλον, ό όποίος καί έξετέλεσε τόν προδότην εκθρονισθέντα 'Αλέξιον Δ'. Ό 'Αλέξιος Ε', ήρχισε νά έπιδιορθώνη τās όχυρώσεις καί νά προετοιμάζεται διά πόλεμον. Οί Σταυροφόροι, όμοίως, βλέποντες ότι άπώλεσαν κάθε έλπίδα είσπράξεως χρημάτων καί ύποδαυλιζόμενοι άπό τούς Λατίνους ιερείς, ήτοιμάζοντο διά τήν έπίθεσιν ίνα άφ' ενός εκδικηθούν τόν θάνατον τοῦ 'Αλεξίου Δ', άφ' έτέρου νά αναγκάσουν τήν 'Ανατολικήν 'Εκκλησίαν νά ύποταχθῇ είς τήν Δυτικήν (ήτο έκ τών συμφωνηθέντων μετá τοῦ 'Αλεξίου Δ'). Αί έχθροπραξίαι ήρχισαν τήν 9ην 'Απριλίου 1204.

Είς τās 13 'Απριλίου 1204, έπειτα άπό σφοδρήν έπίθεσιν καί λόγω τοῦ ότι ό έπίσης άνάξιος 'Αλέξιος Ε' τήν είχεν έγκαταλείψει μετá τών άξιωματούχων του, οί Σταυροφόροι κατέλαβαν τήν Κωνσταντινούπολιν. Έλεηλάτουν καί έκαιον επί τρεῖς ήμέρας. Κατέστρεφον τά άγάλματα διά τών όποίων ό Μ. Κωνσταντίνος είχε κοσμήσει τήν πόλιν.

'Αλλά μεγαλυτέρα καταστροφή ήτο ή άπώλεια τών

χειρογράφων βιβλίων έκ τών πλουσίων βιβλιοθηκών τής Κωνσταντινουπόλεως. Άπό τήν καταστροφικήν μανίαν τών βαρβάρων έλάχιστα βιβλία διεσώθησαν καθώς τό μεγαλύτερον μέρος τής μέχρι τότε διασωθείσης αρχαίας σοφίας έτροφοδότησεν τās πυρκαϊάς τās όποίας οί Σταυροφόροι άνήψαν.

Ή ένθρόνισις τοῦ Λατίνου αὐτοκράτορος Βαλδουίνου τῆς Φλάνδρας (Γκραβούρα).

(«Βυζάντιο καί 'Ελλάδα» Έκδόσεις Δεληθανάση)

Οί έκ τοῦ ίπποδρόμου τῆς Κωνσταντινουπόλεως κλαπέντες χάλκινοι ίπποι κοσμοῦν σήμεραν τήν Βασιλικήν τοῦ 'Αγίου Μάρκου είς Βενετίαν.

(«Ιστορία 'Ελλ. Έθνους» Έκδοτικῆς 'Αθηνών, τόμος Θ')

‘Ο ἐπίλογος

Οἱ Σταυροφόροι ἐνεθρόνισαν εἰς Κωνσταντινούπολιν Λατίνον Αὐτοκράτορα, τόν **Βαλδουίνον τῆς Φλάνδρας** καί Λατίνον Πατριάρχην, τόν Βενετόν **Θωμᾶν Μοροζίνην**. Ἐπειτα διεμοίρασαν μεταξύ των τά ἐδάφη τῆς Αὐτοκρατορίας (partitio Romaniae- ἡ διανομή τῆς Ρωμανίας). Μέρος τῶν ἐδαφῶν τῆς Αὐτοκρατορίας παρέμεινεν εἰς τόν ἔλεγχον Ἑλλήνων ἡγεμόνων. Ἐπειτα ἀπό 60 ἔτη ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Νικαίας θά ἀνακτήσῃ τήν Κωνσταντινούπολιν. Ὅμως ἡ Αὐτοκρατορία δέν θά ἀποκτήσῃ πλέον τήν δύναμιν τήν ὁποίαν εἶχε πάλαι ποτέ. Παρ’ ὅλα τά θανάσιμα τραύματά της θά ἐξακολουθήσῃ νά ἐπιβιώνῃ διὰ δύο αἰῶνας ἀκόμη, πρίν πέσει εἰς τάς χεῖρας τῶν ἐξ Ἀνατολῶν, πλέον, ἐπιδρομέων. Οἱ Σταυροφόροι, οἱ ὁποῖοι εἶχον ὀρκισθεῖ νά ἀντιταχθοῦν εἰς τοὺς μωαμεθανούς, διὰ τῆς ἐπιδρομῆς των αὐτῆς ἤνοιξαν τήν θύραν διὰ τήν εἰσόδον τῶν μωαμεθανῶν εἰς τήν Εὐρώπην!

Τέλος, διὰ τόν ὑπουργόν ρόλον τοῦ Πάπα, ἡ μᾶλλον τῶν παπῶν, ἀξίζει νά ἀναφέρωμεν ὅτι, ὅταν ἡ Κωνσταντινούπολις ἀνεκτήθῃ

τό 1261 ἀπό τόν Μιχαήλ Παλαιολόγον, ὁ πάπας **Οὐρβανός Δ΄** ἀπεφάσισε τήν ὀργάνωσιν Σταυροφορίας διὰ τήν ἀνακατάληψιν τῆς Πόλεως ἀπὸ τοὺς Φράγκους, ἡ ὁποία ὅμως δέν τελεσφόρησεν.

Ἐπὶ **Κλήμεντος Δ΄** πάπα Ρώμης, τόν Μάϊον τοῦ 1267 εἰς τήν παπικὴν κατοικίαν εἰς Vitenbo τῆς Ἰταλίας, παρουσίᾳ τοῦ Πάπα, ὑπεγράφησαν συμφωνίαι μεταξύ τοῦ Καρόλου Ἀνδεγαυοῦ, Φράγκου ἡγεμόνος τῆς Σικελίας, τοῦ Βαλδουίνου (ἐκδιωχθέντος Λατίνου «Αὐτοκράτορος» Κωνσταντινουπόλεως) καί τοῦ Γουλιέλμου Βιλλεαρ-

δουίνου διὰ τῶν ὁποίων ὁ Κάρολος ἐδεδεσμεύετο νά ὀργανώσῃ «**ἱερὸν πόλεμον**» διὰ τήν ἀνακατάληψιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀπὸ τοὺς «**σχισματικούς Ἑλληνας**, γιὰ νά ἐπαναφέρει τό ἀποκεκομμένον αὐτό μέλος εἰς τό σῶμα τῆς Ἀγίας Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας!». Τὰ σχέδια ταῦτα ἀνέτρεψεν ἡ ἐξέγερσις τοῦ φίλου Σικελικοῦ λαοῦ, ἡ γνωστὴ ὡς «**Σικελικός Ἑσπερινός**».

Διὰ τά ἐγκλήματα τῶν τέκνων τῆς παπικῆς ἐκκλησίας ὁ πάπας ἐζήτησεν (ἢ μᾶλλον... ἔδωσεν) συγγνώμην. Παραμένει μέχρι σήμερον, ὅμως ἀναπάντητον τό ἐρώτημα: διὰ τά ἐγκλήματα τῶν Παπῶν, ποῖος πρέπει νά ζητήσῃ συγγνώμην;

Εἰκὼν παπικῆς ματαιοφροσύνης.

‘Ο πάπας Κλήμης ὁ Δ΄ διὰ τῆς δεξιᾶς δίδει τόν τίτλον κυριότητος τῆς Σικελίας (ὡς ἐξουσιαστῆς ἐπουρανίων τε καὶ ἐπιγείων!) εἰς τόν γονυπετῇ Κάρολον Ἀνδεγαυόν, διὰ τῆς ἀριστερᾶς κρατεῖ ὡς σκῆπτρον τεράστιον κλειδί (τοῦ παραδείσου;) ἐνῶ εἰς τά ἐρυθρὰ πέδιλά του φέρει σταυρούς!

Μικρογραφία ἀπὸ λατινικὸν χειρόγραφον.
(«Ἱστορία Ἑλληνικοῦ ἔθνους» Ἐκδοτικῆς Ἀθηνῶν, τόμος Θ΄)

ΟΙ ΠΕΠΟΙΘΗΣΕΙΣ ΜΟΥ

Ἐπανερχομαι διὰ δευτέραν φοράν ν’ ἀπαντήσω μέσα ἀπὸ τίς στήλες τῆς «Φ.Ο.» εἰς τοὺς ἐμπαθεῖς ἐπικριτὲς μου, οἱ ὁποῖοι ἐκ συστήματος δολίως παραποιῶν τοὺς λόγους μου, μέ σκοπὸ νά μ’ ἐμφανίσουν ὡς κακοδοξοῦντα καί κηρύσσοντα καινοφανεῖς περὶ τήν ἀμώμητον πίστιν μας δοξασίας.

Πρὸς τοὺς ἔχοντας, κατ’ ἀρχήν, σώας τὰς φρένας καί τὰς ἀκοάς, δηλώνω κατηγορηματικά, ὅτι οἱ πεποιθήσεις μου περὶ τῆς Νεοημερολογιτικῆς Ἐκκλησίας, δημοσίως καί πολλάκις ἕως τῆς σήμερον ἔχουν ἐκφρασθεῖ εἰς τὰς ἐπισήμους Ἱεροσυνοδικὰς ἐγκυκλίους, αἱ ὁποῖαι φέρουν τήν ὑπογραφήν μου.

Τὰς αὐτάς Ὁρθοδόξους θέσεις ὑπεστήριξα καί εἰς τήν τηλεοπτικὴν ἐκπομπήν τοῦ κ. Χαρδαβέλλα, τονίζων, ὅτι ἡ διαφορὰ μας μέ τήν Νεοημερολογιτικὴν Ἐκκλησίαν, ἐστιάζεται πρωτίστως μέν εἰς τόν Οἰκουμενισμόν καί κατὰ δεύτερον λόγον εἰς τήν ἐορτολογικὴν καινοτομίαν.

Αὐτὴν τήν σταθεράν καί ἀμετακίνητον θέσιν μου περὶ τῆς κακοδόξου καί οἰκουμενιζούσης Ἐκκλησίας τοῦ Νέου Ἐορτολογίου, ἐπαναδιατυπώνω καί αὖθις καί ὁσάκις ἡ χρεῖα τό καλέσει, ὅχι φυσικά πρὸς συνετισμόν τῶν συκοφαντῶν μου, ἀλλὰ πρὸς ἀποκατάστασιν τυχόν σκανδαλισθεῖσιν συνειδήσεων τῶν ἀπλουστέρων.

† Ὁ Ἀττικῆς καί Βοιωτίας
Χρυσόστομος

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Χειροτονία Κληρικῶν

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀχαΐας κ. Καλλίνικος προέβη εἰς τὴν χειροτονίαν τῶν ἀδελφῶν τῆς Ἱ. Μ. Ὁσίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίου π. Ματθαίου καὶ π. Γελασίου εἰς τὸν πρῶτον βαθμὸν τῆς ἱερωσύνης τὴν ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων καὶ τοῦ Μ. Βασιλείου ἀντιστοίχως.

Τὴν 7/20 Φεβρουαρίου τοῦ 2004 ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος προήγαγεν εἰς Πρεσβύτερον τὸν εὐλαβέστατον Διάκονον Κωνσταντῖνον Σταλήμερον εἰς τὸν Ἱ.Ν. Ὑπαπαντῆς τοῦ Χριστοῦ Μαρκοπούλου (βλ. παραπλεύρως). Ὁ νεοχειροτονηθεὶς εἶναι ἕγγαμος καὶ πατὴρ τριῶν τέκνων.

Τὴν 28ην Δεκεμβρίου (ὁ.έ.) ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀμερικῆς κ. Παῦλος ἐχειροτόνησε τὸν π. Παῦλον Καλαμάρα εἰς Πρεσβύτερον καὶ τὸν π. Patrick Danielson εἰς Διάκονον. Ἀμφότεροι θὰ στελεχώσουν τὴν νέαν ἐνορίαν τῆς Ἐκκλησίας μας Ἀγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ εἰς Richmond τῆς πολιτείας Virginia.

Ἄς σημειωθεῖ ὅτι ὁ Διάκονος Πατρίκιος εἶναι καθηγητὴς τῆς Φιλοσοφίας εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς αὐτῆς πόλεως.

Τὴν 5/18 Ἰανουαρίου ὁ αὐτός Μητροπολίτης προέβη εἰς τὴν εἰς Πρεσβύτερον χειροτονίαν τοῦ ἕως τότε Ἱεροδιακόνου π. Μιχαήλ Halford.

Ἀπαντες οἱ χειροτονηθέντες εἶναι ἕγγαμοι καὶ εἰδικώτερον οἱ δύο Πρεσβύτεροι εἶναι πολύτεκνοι.

Ἀπό τήν πανήγυρι τοῦ Ἱ.Ν. Ἀγίου Ἀνδρέου Περιστερίου (30-11-2003) εἰς τήν ὁποίαν προέστη ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος συμπαραστατούμενος ὑπό τοῦ ἐφημερίου Πανοσ. Ἀρχιμ. Νεκταρίου Ἐλευθερίου καί τοῦ εὐλαβεστάτου (τότε) διακόνου Κωνσταντίνου Σταλημέρου.

Εἰς τήν πανήγυριν τῆς Ἱ.Μ. Ἀγίου Νικολάου Παιανίας προεξῆρχεν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Διαυλείας κ. Ἀκάκιος συμπαραστατούμενος ὑπό τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομου, οἱ ὅποιοι διακρίνονται ἐν μέσῳ τοῦ ἱεροῦ κλήρου.

Ἀπό τήν ἐόρτιον ἐκδήλωσιν τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου τοῦ Καθεδρικοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Ἀθανασίου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν. Διακρίνεται ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Μαραθῶνος κ. Φώτιος, ὁ πρόεδρος τοῦ Σωματείου «Ἅγιος Ἀθανάσιος» καί ἡ δραστηρία νέα κατηχήτρια τῆς Ἑνορίας κ. Μαρίνα Ἀντωνίου (2α ἐκ δεξιῶν) τελειόφοιτος τῆς Σχολῆς Κατηχητῶν τῆς Ἐκκλησίας μας.

Κατά τήν ἐορτήν τῆς Ἀγίας Ἀναστασίας τῆς Φαρμακολυτρίας πανηγύρισε ὁ ὁμώνυμος Ναός τῶν Γ.Ο.Χ. εἰς τήν Κομοτηνήν, δι' Ἀρχιερατικῆς λειτουργίας τελεσθείσης ὑπό τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Χριστιανουπόλεως κ. Γρηγορίου.

Διά πρώτην φοράν ἐγένετο Ἀρχιερατική Λειτουργία κατά τήν πανήγυριν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν Ἐλασσῶνος τήν 30ήν Ἰανουαρίου 2004. Παραπλεύρως διακρίνεται ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Μαραθῶνος κ. Φώτιος καί ὁ Πανοσιώτατος Ἱερομόναχος π. Ἀρσένιος Τσιότρας.

Εἰς τὴν πανήγυριν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν - Καθεδρικοῦ Ναοῦ τῆς Ἱ. Μητρ. Θεσσαλονίκης - προέστη ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θεσ/νίκης καὶ Δημητριάδος κ. Μάξιμος, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τοῦ ἱεροῦ κλήρου τῆς Μητροπόλεως.

Ἡ ἡμέρα τῆς ἐορτῆς τοῦ Μεγάλου Φωτίου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως (6/19 Φεβρουαρίου) ἐωρτάσθη μέ Συνοδικόν Συλλείτουργον εἰς τόν Ἱ.Ν. Ἀγίου Ἀθανασίου Ν. Φιλαδελφείας. Προεξῆρχε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀχαΐας κ. Καλλίνικος συλλειτουργούντων τῶν Ἀρχιερέων Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας κ. Χρυσοστόμου, Χριστιανουπόλεως κ. Γρηγορίου, Μαραθῶνος κ. Φωτίου καὶ συμπροσευχομένων τῶν Σεβ. Ἀρχιερέων Ἀττικῆς καὶ Διαυλείας κ. Ἀκακίου καὶ Πειραιῶς κ. Γεροντίου. Συγκινητικὴ ὑπῆρξεν ἡ παρουσία ἐκπροσώπων τῶν Γ.Ο.Χ.

Σερβίας εἰς τὴν ἐορτὴν καὶ εἰδικώτερον τῆς ἡγουμένης Εὐφροσύνης καὶ μοναζουσῶν τῆς διωκομένης Ἀδελφότητος Τιμίου Προδρόμου Στιένικ Σερβίας.

ΣΧΟΛΙΑΖΟΝΤΕΣ ΤΗΝ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΑ

«Τά πάθη τοῦ Χριστοῦ»

Μία κινηματογραφική ταινία με τίτλον «**Τά πάθη τοῦ Χριστοῦ**», ἡ ὁποία παρουσιάζει τήν προδοσίαν καί τό πάθος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, προεκάλεσε σφοδράς ἀντιδράσεις εἰς τάς Ἑβραϊκάς κοινότητες τῶν διαφόρων κρατῶν. Οἱ Ἑβραῖοι γενικῶς ἐχαρκτήρισαν τό ἔργον ἀντισημιτικόν διότι εἰς αὐτό παρουσιάζονται ὡς οἱ ἔνοχοι τῆς σταυρώσεως τοῦ Κυρίου. Οἱ ἴδιοι ἀρνοῦνται τήν κατηγορίαν ἐπιρρίπτοντες τάς εὐθύνas εἰς τόν Πιλάτον καί τοὺς Ρωμαίους. Σύμμαχόν των ἔχουν τήν Παπικήν ἀπόφασιν τῆς Β' Βατικανείου Συνόδου διά τῆς ὁποίας ὁ Πάπας... ἀπήλλαξεν τῆς ἐνοχῆς τῆς σταυρώσεως τοῦ Χριστοῦ τοὺς Ἑβραίους (ἔδωσεν «συγχωροχάρτι») καί ἐπέρριψεν τάς εὐθύνas εἰς τόν Πιλάτον καί τοὺς Ρωμαίους. Διά κακὴν των τύχην ὅμως ὁ παραγωγός καί σκηνοθέτης τῆς ταινίας Μέλ Γκίμπσον ἀνήκει εἰς τήν ὁμάδα τῶν λεγομένων «παραδοσιακῶν καθολικῶν» ἡ ὁποία ἀπεσχίσθη ἀπὸ τοὺς παπικούς μὴ ἀποδεχομένη τάς νεωτεριστικὰς ἀποφάσεις τῆς Β' Βατικανείου Συνόδου. Ὁ ἴδιος ὁ Μέλ Γκίμπσον εἶχεν ὡς «τάξιμον» νά «γυρίσῃ» αὐτήν τήν ταινίαν. Ἐπεδίωξεν νά ἔχῃ ὅσον γίνεται πιστοτέραν προσέγγισιν πρὸς τάς περιγραφὰς τοῦ Εὐαγγελίου, διά τοῦτο οἱ διάλογοι τῆς ταινίας εἶναι εἰς τήν ἀραμαϊκὴν καί λατινικὴν γλῶσσαν.

Τό μένος τῶν Ἰουδαίων ἐπέφερεν ἡ φράσις τοῦ ὄχλου ἐνώπιον τοῦ Πιλάτου «**Τό αἷμα αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς καί ἐπὶ τά τέκνα ἡμῶν**», τήν ὁποίαν ἐχαρκτήρισαν ἀντισημιτικὴν διότι δημιουργεῖ τήν αἰσθησιν τῆς συλλογικῆς εὐθύνης τῶν Ἰουδαίων εἰς τήν ἁμαρτίαν τῆς σταυρώσεως τῶν Ἰουδαίων. Ἐνώπιον τῶν ἀντιδράσεων ὁ Μέλ Γκίμπσον ἀπέσυρε τήν ἔκφρασιν διότι (ὅπως ἐδήλωσεν) ἐκινδύνευεν ἡ ζωὴ του! Λέγουσι τινές ὅτι ἡ ἀπόσυρσις ἐγένετο μόνον ἀπὸ τοὺς ὑποτίτλους ἀλλὰ ἀκούγεται ὑπὸ τοῦ ὄχλου ἀραμαϊστὶ. Τήν ἀλήθειαν ἐλάχιστα δύνανται νά διαπιστώσουν καθὼς θά πρέπει νά γνωρίζουν τήν ἀραμαϊκὴν γλῶσσαν.

Ἡ ἰδική μας παρατήρησις εἶναι ὅτι, ἂν ἡ ἔκφρασις «**Τό αἷμα αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς καί ἐπὶ τά τέκνα ἡμῶν**», χαρακτηρισθῇ ἀντισημιτικὴ, τότε οἱ Ἰουδαῖοι θά ἔχουν τήν ἀπαίτησιν νά χαρακτηρισθῇ καί τό Εὐαγγέλιον «ἀντισημιτικόν», διότι ἀναφέ-

ρεται καί ἐκεῖ (Ματθ. ΚΖ' 25). Ὅμως οἱ Χριστιανοὶ δέν εἶναι ρατσιστὲς οὔτε ἀντισημίτες. Ἄν ἀναζητοῦν ρατσισμόν, ἅς στραφοῦν εἰς τάς τάξεις των καί θά τὸν ἀνακαλύψουν εἰς τοὺς Σιωνιστὲς τύπου Σαρὸν καί τῶν ὁμοίων του. Δέν θεωροῦμε ὅλους τοὺς Ἑβραίους συνενόχους εἰς τήν ἁμαρτίαν τῆς σταυρώσεως, διότι Ἑβραῖος τό κατὰ σάρκα ἦτο καί ὁ Κύριος, καθὼς καί ἡ Θεοτόκος, οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι, ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ καί ὁ Νικόδημος, ἀλλὰ καί οἱ χιλιάδες χριστιανοὶ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων. Ὅσοι ὅμως ἐκ τῶν Ἰουδαίων συνευδοκοῦν μέ τήν πρᾶξιν τῶν προγόνων των, ἀσφαλῶς μετέχουν ἠθικῶς καί εἰς τήν ἐνοχήν, ὡς ἀποδεχομένοι τήν «κληρονομίαν αὐτῶν».

Ἀποφάσεις Συνοδικοῦ Δικαστηρίου

Τό Πρωτοβάθμιον δι' Ἱερεῖς Συνοδικόν Δικαστήριον, συνελθὸν τήν Δευτέραν 17-2/1-3-2004, ὑπὸ τήν προεδρείαν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀττικῆς κ. Διαυλείας κ. Ἀκακίου καί τῆ συμμετοχῇ τῶν Ἀρχιερέων: Χίου κ. Στεφάνου, Πειραιῶς κ. Γεροντίου, Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσοστόμου, Χριστιανουπόλεως κ. Γρηγορίου, Μαραθῶνος κ. Φωτίου καί Βρεσθένης κ. Θεοδοσίου, καθὼς καί τοῦ Πανος. Ἀρχιμ. π. Γρηγορίου Ταυλαρίου ὡς Γραμματέως, ἐπέβαλεν τό ἐπιτίμιον τῆς Καθαιρέσεως ἀπὸ τό ὑψηλὸν τῆς Ἱερωσύνης ὑπουργήμα εἰς τόν Βασίλειον Κούτρην, ἕως τότε ἑγγαμον ἱερέα τῆς Ἐκκλησίας μας, αὐτοπαρουσιαζόμενον καί ὡς Κυπριανόν Ἱερομόναχον!

Ὁ ἐν λόγῳ πρῶην κληρικός τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀπέστειλεν ἀποκήρυξιν ὑπογράφων ὡς Ἀρχιμανδρίτης Κυπριανός Κούτρης. Ἀπεκαλύφθη ὅτι πρό πολλῶν ἐτῶν παρ' ὅτι ἑγγαμος κληρικός, ἐκάρη Μοναχός (κατὰ τήν ὁμολογίαν τοῦ ἰδίου) ὑφ' ἐνός τότε Ἡγουμένου τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ὁ πρῶην Ἡγούμενος οὗτος, παρὰ κανόνας, ἄνευ συγκαταθέσεως, οὐδέ κἂν γνώσεως τῆς προϊσταμένης του Ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς, ἔκειρε τόν π. Βασίλειον Μοναχόν, παρ' ὅτι ὁ δεύτερος δέν ἐγκαταβίω-νε εἰς Μοναστήριον, ἀλλ' ἐξηκολούθη νά συγκατοικῇ μετὰ τῆς συζύγου καί τῶν τέκνων του, ὀνομάσας αὐτόν Κυπριανόν Ἱερομόναχον. Μετὰ τήν ἀποκήρυξιν τοῦ ὁ π. Βασίλειος προσεκλήθη ἅπαξ μὲν ὑπὸ τοῦ Τοποτηρητοῦ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Σερρών,

Ἀνατ. Μακεδονίας καί Θράκης, Θεοφιλεστάτου κ. Γρηγορίου καί δῖς ὑπό τοῦ πρωτοβαθμίου Συνοδ. Δικαστηρίου, παρ' ὅτι ἡ πρόσκλησίς του ἦτο ὅλως περιττή ὡς ἀποκηρύξαντος τήν Ἐκκλησίαν. Ὁ δέ, τήν μακροθυμίαν τῆς Ἐκκλησίας περιφρονήσας, ἠγνόησεν τάς προσκλήσεις καί τήν 17ην Φεβρουαρίου τό Συνοδικόν Δικαστήριον ἀπέβαλεν εἰς αὐτόν δικαίως τήν ἐσχάτην τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ποινῶν, δι' ὁμοφώνου ἀποφάσεως.

Πυρκαϊά εἰς τήν Ἱ.Μ. Χιλανδαρίου

Εἰς τάς 4 Μαρτίου (ν.ῆ.) πυρκαϊά κατέστρεψεν τήν ἱστορικήν Μονήν Χιλανδαρίου Ἀγ. Ὅρους.

Θά πρέπει νά σημειωθῇ ὅτι μεταξύ τῶν πρώτων, οἱ ὁποῖοι ἔσπευσαν νά συνδράμουν εἰς τήν κατάσβεσιν τῆς πυρκαϊᾶς, ἦσαν καί οἱ Μοναχοί τῆς Ἱ.Μ. Ἑσφιγμένου. Ὁ ἴδιος ὁ Ἡγούμενος τῆς Μονῆς Πανοσ. Ἀρχιμ. κ. Μεθόδιος ἠγῆτο τῆς ὁμάδος τῶν Ἑσφιγμενιτῶν, οἱ ὁποῖοι μέ κίνδυνον τῆς ζωῆς των διέσωσαν ἀπό τήν καταστροφὴν ὅτι ἠδύναντο ἐκ τῶν κειμηλίων καί σκευῶν τῆς Ἱ.Μ. Χιλανδαρίου. Γεγονός τό ὁποῖον ἀνεγνωρίσθη τό-

σον ὑπό τοῦ Ὑποδιοικητοῦ κ. Κασμίρογλου ὅσον καί ἀπό τόν Ἀθηναϊκόν Τύπον.

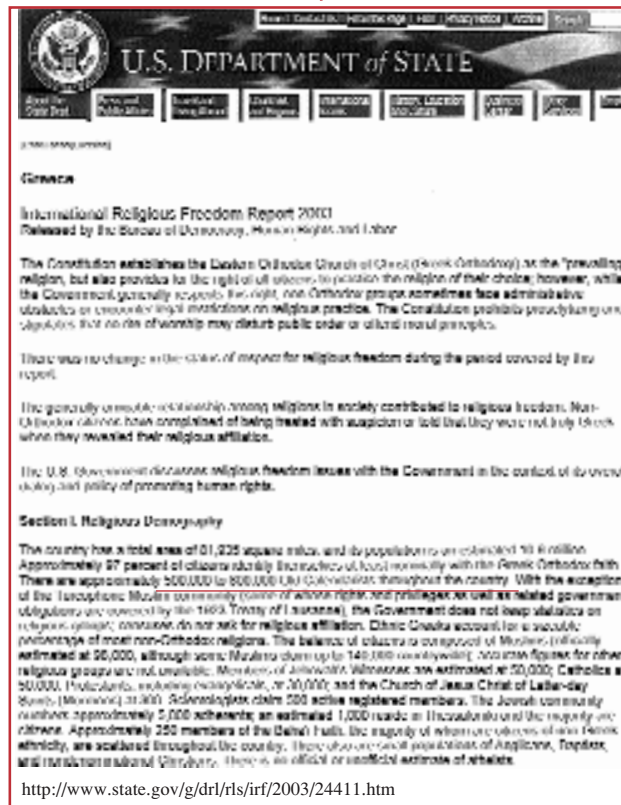
Ἄραγε ἡ Ἱερά Κοινότης θά τό ἀναγνωρίσῃ ἢ θά ἐπιμείνῃ εἰς τήν μισάδελφον στάσιν τῆς; Ἰδωμεν.

Ἡ ἔκθεσις τοῦ State Department

Ἡ ἐτήσια ἔκθεσις τοῦ State Department διὰ τὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα καί τάς θρησκευτικὰς ἐλευθερίας ἐν Ἑλλάδι ἀναφέρεται εἰς τοὺς Γ.Ο.Χ. διὰ πρώτην φοράν. Εἰς τό Κεφάλαιον Ι περί «Θρησκευ-

τικῶν Δημογραφικῶν Στοιχείων» ἀναφέρεται εἰς τήν «ὑπαρξίν 500.000 μέ 800.000 παλαιομερολογιτῶν εἰς ὅλην τήν χώραν» θεωρώντας τοὺς ὡς τήν μεταλυτέραν θρησκευτικὴν μειονότητα τῆς χώρας. Ἡ δευτέρα μειονότης, ἡ μουσουλμανική, ἀριθμεῖται ἀπὸ 98.000 ὡς 140.000 καί τὰ δικαιώματά της προστατεύονται ἀπὸ τήν Συνθήκην τῆς Λωζάνης.

Τὰ δικαιώματα ὁμως τῶν Γ.Ο.Χ., οἱ ὁποῖοι εἶναι ἔτοιμοι καί νά θυσιασθοῦν ἀκόμη χάριν τῆς φιλτάτης μας πατρίδος, εἶναι μετέωρα καί ἐπαφίονται εἰς τήν καλὴν διάθεσιν τῶν ἐκάστοτε κρατούντων.

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ

«ΓΕΝΙΚΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ»

Ὁδὸς Κάνιγγος 32, Τ.Κ. 106 82, ΑΘΗΝΑΙ
Τηλ.: 210 38 28 280 - Fax: 210 38 47 365
www.ecclesiagoc.gr e-mail: goc@otenet.gr

ΕΚΔΟΤΗΣ

† Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
† Ὁ Θεσσαλονίκης ΜΑΞΙΜΟΣ
† Ὁ Ἀχαΐας ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

† Ὁ Μαραθῶνος Φώτιος

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἐσωτερικοῦ ἐτήσια 6 εὐρώ
Ἐξωτερικοῦ ἐτήσια δολλάρια 60
Τιμὴ φύλλου 0,5 εὐρώ
Ἐπιστολαί, συνδρομαί καί ἐμβάσματα ἀποστέλλονται εἰς τὰ γραφεῖα: Περιοδικὸν «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» Ὁδὸς Κάνιγγος 32, Τ.Κ. 106 82 ΑΘΗΝΑΣ

Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς. Τὴν εὐθύνην τῶν ἀπόψεων τῶν ἐνυπογράφων ἄρθρων φέρουν ἀποκλειστικὰ καί μόνον οἱ συγγραφεῖς των καὶ ὄχι ἡ Συντακτικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ περιοδικοῦ.